

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra En liden Bibelkrønike for Børn og Menigmand

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 63. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_227A-txt-shoot-idm2215/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Himlen derpaa, at frelse ved mange eller ved saa: thi Eder, i Krig kommer ei af Harens Mångfoldighed, men Stærken er af Himmlen, vi krige for vore Sjæle og vore Rette. Og Herren gav de skrifte Stridsmand i sine Tjeneres Vold, og Judas til Magt, og drog op til Jerusalem, og rensede Helligdommen, og holdt Høitid med Glæde, og med Lovsang til den Gud, som hjælper i Nød og fælsker af Angest, som er nær hos alle dem, der kalde paa Ham i Sandhed, som gier hvad de Guds frøgtige begjære, som herer deres Strig, og hjælper dem. Og det var Kong Ariochus, han havde hørt om en Stad i Persialand, som havde et Tempel, og som var herlig med Rigdom, Sølv og Guld, og han drog op at berøve den, men Byvænderne stode hardt imod, og han stred, og der han drog hjem id til Babilon, da herte han Tidende om alt Det, Judas havde gjort i Jodeland og i Jerusalem, da blev han forfærdet og saare beklemt, og sa'de paa Sengen, og Sorg fortræde ham, og han kom ifu alt det Onde, han havde bedrevet, og hans Bespottelse med Helligdommen, og han omkom ynkelig med Bedrøvelse i det fremmede Land. 1. Maff. B. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

Saaledes hjalp da Herren kraftelig sit Folk, men det skæde dog, at Judas, der Nøden tyktes mindre, forglemte, at al Stærke er af Himlen, og at det ber sig for Menneskens Børn at stole paa Herren allene, og han herte de Romeres Navn, som boede i det

Land Italien, langt sender og vester paa i Europa, der, som Staden Rom staaer endnu, og han herte om alle deres Krige, og mandelige Gherninger, hvordan de havde overvundet mægtige Konger, og indtaget Lande hern og nær, Macedonien og Grækenland, og meget af Asialand, og at de vare til Straf for alle deres Gtender, men til stor Trest og Vestorfelse for deres Væbner, og med alt Dette havde Ingen iblandt dem sat Krone paa sit Hoved, eller skædt sig i Kongelige Smykke, at synes stadselig deri, men de raadsfloge dageligen, trehundrede og rive Mand, og beraadre sig om menig Mand at holde dem vel. Da meente Judas at stærke sig meget, naar han gjorde Vagt og Venstfah med dem, og han udsfikkede Bud paa den lange Reise, og de kom til Raadet, og tegtede det Værende, de havde at føre, og det behaandede de Romere vel, og der gjordes Vagt og Venstfah, og det blev indgraver i Raabbertavler, til en Visshed og til Thukommelse. Saa havde da Judas mægtige Væbner, men der den skrifte Krigs-hær igjen drog imod ham, da fik han stur at fornemme, hvad Menneskens Hjælv er til at give Frimodighed i Nøden, thi langt borte vare hans Romere, nu da det gjolde, og han blev forstegang angest i Hjertet, og Herren var ikke med ham, og han gik hen og faldt i den Strid. Saa bleve Judas Brødre Krigsværker, den ene efter den anden, og Folkets Hjerte hangte ei længere fast ved Herren, som i Transjærens de første Dage, og de gjorde Vagt med Rome-

te og med Syter, saa med Een og saa med en Anden af dem, der stred om det syriske Rige, og mente, at de handlede klokelig, i det de søgte Menneffens Hjelp, og forglemte, at Herren er Hjelper allene, og deres Overster faldt ved Sværd og ved Svig, og Jøder stred mod Jøder, som alt er at læse i Maccabaerens første Bog.

Det syriske Rige gik under i Spid, og ved Romernes Trædskhed, og nu skulde vel Jøderne glædes, at de havde deres romerske Venner saa nær, men det blev Vennskabets Udsald, at Jøder bleve Romernes Tralle. Saa bleve alle de Folk, som gave sig i Romernes Vennskab, saa bliv alle de Folk, som glemme den levende Gud, og stole paa Menneffens Børn, og underlig blinde vare de Jøder, som ei kunde see, at Saadant var forud betegnet af Gud i de hellige Skrifter.

Nebucadnesar, Kongen af Babylon, havde en Drom, og saae som et Billede staae for sit Ansigt, dets Hoved var Guld, dets Bryst og dets Arme var Søl, dets Bug og dets Lænder var Kaaaber, dets Been vare af Jern, og Herren gav Daniel Forstand paa den Syn, og han udlagde Drommen om de fire Riger, som skulde være efter hverandre. Det er da aabenbart, at Guldet betød det babyloniske Rige, og Sølv det persiske, og Kobberet det macedoniske, og Jernet det romerske, eftersom Jernet knuser og svækker Alting, ja, sagde Daniel, ligesom Jernet senderknuser, saa skal og det Rige knuse og senderflaa. Dan. 2.

E

